

LENIN JA KYSYMYS LIITOSTA KESKITALONPOJAN KANSSA*

Vastaus tov. S:lle

Toveri S.!

Ei ole totta, että Leninin tunnus: „on osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälistöön“, jonka hän esitti tunnetussa kirjoituksessaan Pitirim Sorokinista²², — on muka „köyhälistökomiteain kauden“ tunnus, tunnus „keskitalonpoikaiston niin sanotun neutralisoimiskauden loppuvaiheelta“. **Se ei ole ollenkaan totta.**

Köyhälistökomiteat muodostettiin vuoden 1918 kesäkuussa. Vuoden 1918 lokakuun lopulla meillä oli jo ylivoima kulakkeja vastaan maaseudulla ja keskitalonpoika oli kääntynyt Neuvostovallan puolelle. Tämän käänteän pohjalla syntyikin Keskuskomitean päätös Neuvostojen ja köyhälistökomiteain kaksoisvallan lopettamisesta, kunta- ja kyläneuvostojen uusintavaaleista, köyhälistökomiteain sulattamisesta uudestaan valittuihin Neuvostoihin ja siis köyhälistökomiteain lakkauttamisesta. Kuten tunnettua, tämä päätös sai Neuvostovallan asetuksen muodon Neuvostojen VI

* Julkaistaan jonkin verran supistettuna. J. St.

edustajakokouksessa marraskuun 9 p:nä 1918. Tarkoitan Neuvostojen VI edustajakokouksen päätöstä marraskuun 9 p:ltä 1918 kylä- ja kuntaneuvostojen uusintavaaleista ja köyhälistökomiteain sulattamisesta Neuvostoihin.

Entä milloin julkaistiin Leninin kirjoitus „Pitirim Sorokinin arvokkaita tunnustuksia“, jossa hän esittää keskitalonpojan neutralisoimis-tunnuksen asemesta tunnuksen sopimuksen teosta keskitalonpojan kanssa? Se julkaistiin marraskuun 21 p:nä 1918, s.o. lähes kaksi viikkoa tämän Neuvostojen VI edustajakokouksen päätöksen jälkeen. Tässä kirjoituksessa Lenin sanoo suoraan, että sopimuspolitiikan keskitalonpojan kanssa sanelee keskitalonpojan kääntyminen meidän puolellemme.

Leninin sanat olivat seuraavat:

„Maaseudulla on tehtävänämme tuhota tilanherra, murtaa riistäjä- ja keinottelijakulakin vastarinta; sitä varten me voimme nojautua lujasti ainoastaan puoliproletaareihin, „maalaisköyhälistöön“. Mutta keskitalonpoika ei ole vihollisemme. Hän on horjunut, horjuu ja tulee horjumaan: horjuviin vaikuttaminen ei ole samalainen tehtävä kuin riistäjän kukistamistehtävä ja aktiivisen vihollisen voittaminen. On osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa — luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälistöön — se on tämän hetken tehtävä, sillä juuri nyt on keskitalonpoikaistossa tapahtuva käänne meidän puolellemme * yllämainituista syistä kiertämätön“ * (XXIII osa, s. 294).

Mitä tästä seuraa?

Siitä seuraa, että Leninin tunnus ei koske vanhaa kautta, se ei koske köyhälistökomiteain ja keskitalonpojan neutralisoinnin kautta, vaan se kuuluu uuteen

* Alleviivaus minun, J. St.

kauteen, sopimuskauteen keskitalonpojan kanssa. Se ei siis kuvasta vanhan kauden loppua, vaan uuden kauden alkua.

Mutta Teidän väitteenne Leninin tunnuksesta ei ole väärä ainoastaan muodollisesti, ei ainoastaan niin sanoakseni kronologisessa suhteessa, — se on väärä myöskin asiallisesti.

Tunnettua on, että Leninin tunnus sopimuksesta keskitalonpojan kanssa tuli uutena tunnuksena yleisesti julistetuksi puolueessa puolueemme VIII edustajakokouksessa (vuoden 1919 maaliskuussa). Tunnettua on, että puolueen VIII edustajakokous on juuri se edustajakokous, joka laski perusteet poliitikkallemme lujan liiton aikaansaamiseksi keskitalonpojan kanssa. Tunnettua on, että ohjelmamme, Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) ohjelma, on niin ikään hyväksytty puolueen VIII edustajakokouksessa. Tunnettua on, että tässä ohjelmassa on erikoiset kohdat puolueen suhtautumisesta eri ryhmiin maaseudulla: maalaisköyhälistöön, keskitalonpoikiin, kulakistoon. Mitä näissä NKP(b):n ohjelman kohdissa on sanottu eri yhteiskuntaryhmistä maaseudulla ja puolueen suhtautumisesta niihin? Kuulkaa:

„Kaikessa työssään maaseudulla Venäjän Kommunistinen Puolue nojautuu edelleenkin maaseudun proletaarisiin ja puoliproletaarisiin kerroksiin, ennen kaikkea järjestää ne itsenäiseksi voimaksi perustaen puoluesoluja maaseudulle, maalaisköyhälistön järjestöjä, maaseudun proletaarien ja puoliproletaarien erikoistyyppisiä ammattiliittoja j.n.e., lähentäen niitä kaikin tavoin kaupunkiproletariaattiin ja irroittaen ne maalaisporvariston ja pikkumuistajaharrastusten vaikutuksesta.

Kulakistoon, maaseutuporvaristoon nähden Venäjän Kommunistisen Puolueen politiikka on päättävää taistelua niiden riisto-

pyyteiltä vastaan, niiden neuvostopolitiikkaa vastaan tekemän vastarinnan tukahduttamista.

Keskitalonpoikaistoon nähden Venäjän Kommunistisen Puolueen politiikka on keskitalonpoikaiston vähitellen tapahtuvaa ja suunnitelmallista vetämistä sosialistiseen rakennustyöhön. Puolue asettaa tehtäväkseen keskitalonpoikaiston irrottamisen kulakeista, sen vetämisen työväenluokan puolelle suhtautumalla huomaavaisesti sen tarpeisiin, taistellen sen takapajuisuutta vastaan aatteellisilla vaikutuskeinoilla eikä suinkaan pakkokeinoilla, pyrkien kaikissa niissä tapauksissa, joissa on kysymys keskitalonpoikaiston elineduista, käytännöllisiin sopimuksiin sen kanssa tehden sille myönnytyksiä niitä keinoja määrättäessä, joilla sosialistiset uudistukset suoritetaan“ * („VKP(b):n VIII edustajakokous“, pikakirjoituspöytäkirja, s. 351²³).

Koettakaapa löytää pienintäkään eroavaisuutta, edes eroavaisuutta sanoissa, näiden ohjelmakohtien ja Leninin tunnuksen välillä! Te ette löydä sellaista eroavaisuutta, sillä sitä ei ole olemassa. Enemmänkin. Ei voi olla mitään epäilystä sen suhteen, että Leninin tunnus ei suinkaan ole ristiriidassa puolueen VIII edustajakokouksen päätösten kanssa keskitalonpojasta, vaan että siinä päinvastoin on annettu näille päätöksille kaikkein täsmällisin ja kaikkein onnistunein sanamuoto. Ja onhan tosiasia, että NKP(b):n ohjelma on hyväksytty vuoden 1919 maaliskuussa puolueen VIII edustajakokouksessa, joka käsitteli erikoisesti kysymystä keskitalonpojasta, ja Leninin kirjoitus Pitirim Sorokinia vastaan, jossa kirjoituksessa esitettiin tunnus sopimuksesta keskitalonpojan kanssa, ilmestyi lehdistössä vuoden 1918 marraskuussa, neljä kuukautta ennen puolueen VIII edustajakokousta.

* Alleviivaus kaikkialla minun. J. St.

Eikö ole selvää, että puolueen VIII edustajakokous **vahvasti kokonaan ja täydellisesti** Leninin tunnuksen, jonka hän esitti kirjoituksessaan Pitirim Sorokinia vastaan, tunnukseksi, jota puolue on velvollinen **pitämään ohjeenaan** työssään maaseudulla **sosialistisen rakennustyön koko nykyisen kauden aikana?**

Mikä on Leninin tunnuksen ydinajatus?

Leninin tunnuksen ydinajatus on se, että se käsittää erinomaisen osuvasti puolueen **kolminaisen** tehtävän maaseudulla, mikä ilmaistaan yhtenä suppeana määritelmänä: a) **nojaudu** maalaisköyhälistöön, b) **tee sopimus** keskitalonpojan kanssa, c) **älä lakkaa** hetkeksikään taistelemasta kulakkia vastaan. Yrittäkääpä ottaa tästä määritelmästä jokin yksi osa perustaksi työlle maaseudulla tällä hetkellä unohtaen sen muut osat,— niin te joudutte ehdottomasti umpikujaan.

Voidaanko sosialistisen rakennustyön nykyisessä vaiheessa järjestää todellinen ja kestävä sopimus keskitalonpojan kanssa nojautumatta maalaisköyhälistöön ja käymättä taistelua kulakkia vastaan?

Ei voida.

Voidaanko kehityksen nykyisissä oloissa käydä menestyksellä taistelua kulakkia vastaan nojautumatta maalaisköyhälistöön ja ilman sopimusta keskitalonpojan kanssa?

Ei voida.

Miten voitaisiin kaikkein onnistuneimmin yhdellä yleistävällä tunnuksella ilmaista tämä puolueen kolminainen tehtävä maaseudulla? Mielestäni Leninin tunnus on tämän tehtävän kaikkein onnistunein ilmaisu. On myönnettävä, että Leniniä paremmin ei enää voida sanoa...

Miksi on välttämätöntä korostaa Leninin tunnuk-
sen tarkoituksenmukaisuutta **juuri nyt**, juuri toimin-
nan **nykyisissä oloissa** maaseudulla?

Siksi, että juuri nyt on huomattavissa eräiden
toverien pyrkivän repimään tämä puolue työn **kol-
minainen** tehtävä maaseudulla eri osiinsa ja irroittaa
nämä osat toisistaan. Sen vahvistaa täydellisesti vil-
janhankintakamppailustamme kuluvan vuoden tammi-
ja helmikuussa saatu kokemus.

Että keskitalonpojan kanssa on päästävä sopimuk-
seen — sen tietävät kaikki bolshevikit. Mutta sitä
eivät kaikki käsitä, miten tämä sopimus voidaan
tehdä. Jotkut luulevat pääsevänsä sopimukseen keski-
talonpojan kanssa luopumalla taistelusta kulakistoa
vastaan tai heikentämällä tätä taistelua: taistelu
kulakistoa vastaan voi muka pelästyttää osan keski-
talonpoikaistosta, sen varakkaan osan.

Toiset luulevat voivansa päästä sopimukseen
keskitalonpojan kanssa luopumalla maalaisköyhälistön
järjestämisestä tai heikentämällä tätä työtä: maalais-
köyhälistön järjestäminen muka johtaa maalaisköyhä-
listön eristymiseen ja se voi pelästyttää keskitalon-
poikia loitonemaan meistä.

Näiden oikealta linjalta poikkeamisten tuloksena
on sen marxilaisen toteaman unohtaminen, että
keskitalonpoika on horjuva luokka, että sopimus
keskitalonpojan kanssa voidaan tehdä lujaksi vain
taistelemalla päättäväisesti kulakistoa vastaan ja
tekemällä entistä voimakkaammin työtä maalaisköy-
hälistön keskuudessa, että ilman näitä ehtoja keski-
talonpoika voi horjahtaa kulakkien puoleen pitäen
sitä voimana.

Muistakaapa Leninin sanoja, jotka hän lausui puolueen VIII edustajakokouksessa:

„On määrättävä suhtautuminen luokkaan, jolla ei ole määrättyä kiinteää asemaa *. Proletariaatti joukkona kannattaa sosialismia, porvaristo joukkona vastustaa sosialismia: näiden kahden luokan väliset suhteet on helppo määrätä. Mutta kun siirrymme sellaiseen väestökerrokseen kuin keskitalonpoikaistoon, niin osoittautuukin, että se on horjuva luokka. Se on osittain omistaja, osittain uurastaja. Se ei riistä työtätekevien muita edustajia. Sen on täytynyt vuosikymmeniä mitä suurimmalla vaivalla puolustaa asemaansa, se on saanut tuntea nahsaan tilanherrojen ja kapitalistien riiston, se on kärsinyt kaikkea, ja samaan aikaan se on omistaja. Siksi suhtautumisemme tähän horjuvaan luokkaan on suunnattoman vaikeata“ („VKP(b):n VIII edustajakokous“, pikakirjoituspöytäkirja, s. 300 24).

Mutta sattuu muitakin poikkeamisia oikealta linjalta, yhtä vaarallisia kuin edellämainitutkin. Sattuu niin, että käydään taistelua kulakistoa vastaan, mutta sitä käydään niin taitamattomasti ja tolkuttomasti, että iskut sattuvat keskitalonpoikaan ja maalaisköyhälistöön. Tuloksena on, että kulakki säilyy ehjin nahoin, liitto keskitalonpojan kanssa alkaa rakoilla ja osa maalaisköyhälistöä joutuu tilapäisesti kulakin kynsiin, joka käy salakähmäistä taistelua neuvostopolitiikkaa vastaan.

On sellaisiakin tapauksia, että taistelu kulakistoa vastaan koetetaan muuttaa kulakkitalouksien lopettamiseksi ja viljanhankintatyö viljan pakko-otoksi, unohtaen sen, että kulakkitalouksien lopettaminen nykyisissä olosuhteissa on typeryyttä ja että viljan pakko-otto ei merkitse liittoa keskitalonpojan kanssa, vaan taistelua häntä vastaan.

* Alleviivaus minun. J. St.

Mistä nämä puolueen linjalta poikkeamiset johtuvat?

Siitä, ettei käsitetä sitä, että puolueetyön kolminainen tehtävä maaseudulla on yhtenäinen ja jakamaton tehtävä. Siitä, ettei käsitetä sitä, että kulakistoa vastaan taistelemista ei saa irroittaa sopimuksenteosta keskitalonpojan kanssa, ja että näitä molempia tehtäviä ei saa irroittaa maalaisköyhälistön muuttamisesta puolueemme tueksi maaseudulla*.

Mitä on tehtävä, jotta näitä tehtäviä ei irroitetaisi toisistaan jokapäiväisessä työssämme maaseudulla?

Sitä varten on vähintäänkin annettava sellainen johtava tunnus, joka yhdistäisi kaikki nämä tehtävät yhdeksi yleiseksi määritelmäksi ja joka ei siis sallisi näiden tehtävien eroittamista toisistaan.

* Tästä seuraa, että poikkeamiset oikealta linjalta luovat työläisten ja talonpoikien liiton asialle kahdenlaisen vaaran: vaaran niiden taholta, jotka esimerkiksi aikovat väliaikaiset erikoistoimenpiteet viljanhankintojen alalla tehdä vakinaiseksi tai pitkälliseksi puolueen suunnaksi, ja vaaran niiden taholta, jotka aikovat käyttää erikoistoimenpiteiden lopettamista päästääkseen kulakin valloilleen, täyden kauppavapauden julistamiseksi, ilman, että valtion elimet säännöstelisivät kaupankäyntiä. Siksi oikean suunnan turvaamiseksi on käytävä taistelua kahdella rintamalla.

Käytän tilaisuutta huomauttaakseni, että sanomalehdistömme ei aina noudata tätä sääntöä ja että siinä ilmenee toisinaan eräänlaista yksipuolisuutta. Sattuu esimerkiksi sellaista, että paljastetaan niitä, jotka tahtovat viljanhankintojen alalla käynteistä erikoistoimenpiteistä, joilla on väliaikainen luonne, tehdä politiikkamme vakinaisen suunnan asettaen siten työväen ja talonpoikain liittoyhteyden uhatuksi. Se on varsin hyvä. Mutta pahaa ja väärin on se, ettei samalla kiinnitetä riittävästi huomiota eikä asian vaatimalla tavalla paljasteta niitä, jotka uhkaavat tätä

Onko meillä puolueen asevarastossa sellainen määritelmä, sellainen tunnus?

On kyllä. Sellainen määritelmä on Leninin tunnus: „on osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälis- töön“.

Siksipä arvelenkin, että tämä tunnus on tarkoi- tuksenmukaisin ja kaikkikäsitävin tunnus ja että se on asetettava etualalle **juuri nyt, juuri nykyisten työehtojen vallitessa maaseudulla.**

Te pidätte Leninin tunnusta „oppositiolaisena“ tunnuksena ja kysytte kirjeessänne: „Miten saattoi käydä niin, että... tämä oppositiolainen tunnus jul- kaistiin vuoden 1928 toukokuun 1 päiväksi „Prav- dassa“... miten on selitettävissä tämän tunnuksen

liittoyhteyttä toiselta sivulta, ei paljasteta niitä, jotka antautuvat pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden valtaan, vaativat heiken- tämään taistelua maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan ja säättämään täyden kauppavapauden ilman valtion harjoittamaa säännöstelyä murtaen siten liittoyhteyttä toisesta päästä. Se on jo paha. Se on yksipuolisuutta.

Sattuu niinkin, että paljastetaan niitä, jotka esimerkiksi pitävät mahdollisena ja tarpeettomana edistää pieniä ja keski- suuria yksilöllisiä talonpoikaistalouksia, jotka ovat nyky- vaiheessa maatalouden perustana. Se on varsin hyvä. Mutta paha ja väärin on se, että samalla ei paljasteta niitä, jotka väheksyvät kolhoosien ja neuvostotilojen merkitystä eivätkä näe sitä, että pienen ja keskisuuren yksilöllisen talonpoikaistalouden edistämistehtävää on käytännössä täydennettävä kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön edistämisellä. Se on jo yksipuo- lisuutta.

Oikean linjan turvaamiseksi on käytävä taistelua kahdella rintamalla ja hyljättävä kaikenlainen yksipuolisuus.

ilmestyminen NKP:n Keskuskomitean äänenkannattajan „Pravdan“ palstoilla, onko se vain teknillinen virhe vai onko se kompromissi opposition kanssa keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä?“

Jyrisevästi sanottu, — se on myönnettävä! Mutta kuitenkin, ajakaahan varovaisemmin „käänteissä“, toveri S.: kunpa Te ette vain intoilussanne päätyisi sellaiseen johtopäätökseen, että on kiellettävä painamasta meidän ohjelmaamme, joka vahvistaa täydellisesti Leninin tunnuksen (tosiasia!), joka ohjelma on pääpiirteissään Leninin laatima (ei suinkaan oppositiolainen!) ja jonka on hyväksynyt puolueen VIII edustajakokous (ei myöskään mikään oppositiokokous!). Enemmän arvonantoa tunnetuille ohjelmamme kohdille yhteiskunnallisista ryhmityksistä maaseudulla! Enemmän arvonantoa puolueen VIII edustajakokouksen päätöksille keskitalonpoikais-
tosta!..

Mitä tulee Teidän lauseeseen „kompromissista opposition kanssa keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä“, niin tämä lause ei nähdäkseni ole sen arvoinen, että sitä kannattaisi ryhtyä kumoamaan: ilmeisestikin Te olette sanonut sen kiivastuneena.

Teidät saattaa nähtävästi ymmälle se seikka, että Leninin tunnuksessa ja puolueen VIII edustajakokouksessa hyväksytyssä NKP(b):n ohjelmassa puhutaan **sopimuksesta** keskitalonpojan kanssa, kun taas Lenin puolueen VIII edustajakokouksen avauspuheessaan puhui **lujasta liitosta** keskitalonpojan kanssa. Te kai näette siinä jotakin ristiriidan tapaista. Olette mahdollisesti taipuvainen olettamaan sellaistaikin, että **sopimuspolitiikka**

keskitalonpojan kanssa on tavallaan luopumista liittopolitiikasta sen kanssa. Se on väärin, тов. S. Se on suuri erehdys. Niin voivat ajatella vain henkilöt, jotka osaavat lukea tunnuksen kirjaimet, mutta eivät pysty syventymään tunnuksen ajatukseen. Niin voivat ajatella henkilöt, jotka eivät tunne liittoa, sopimusta keskitalonpojan kanssa koskevan tunnuksen historiaa. Niin voivat ajatella vain henkilöt, jotka saattavat olettaa, että Lenin, joka avauspuheessaan puolueen VIII edustajakokouksessa puhui „lujan liiton“ politiikasta keskitalonpojan kanssa, **luopui** muka omasta kannastaan, kun hän samassa edustajakokouksessa pitämässään toisessa puheessa ja VIII edustajakokouksessa hyväksytyssä puolueohjelmassa sanoi, että me tarvitsemme nyt „sopimus“-politiikkaa keskitalonpojan kanssa.

Mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että Lenin ja puolue VIII edustajakokouksen ominaisuudessa eivät nähneet mitään eroa „sopimus“-käsitteen ja „liitto“-käsitteen välillä. Kysymys on siitä, että kaikkialla, kaikissa puheissaan VIII edustajakokouksessa Lenin asettaa yhtäläisyysmerkin „liitto“-käsitteen ja „sopimus“-käsitteen välille. Samaa on sanottava VIII edustajakokouksen päätöslauselmasta „Suhtautumisesta keskitalonpoikaistoon“, missä „sopimus“-käsitteen ja „liitto“-käsitteen välille asetetaan yhtäläisyysmerkki. Ja kun Lenin ja puolue eivät pidä sopimuspolitiikkaa keskitalonpojan kanssa minään tilapäisenä eikä pian ohimenevänä, vaan **pitkäaikaisena** politiikkana, niin niillä on ollut ja on täysi syy nimitää sopimuspolitiikkaa keskitalonpojan kanssa lujan liiton politiikaksi sen kanssa, ja päinvastoin,

lujan liiton politiikkaa keskitalonpojan kanssa — sopimuspolitiikaksi sen kanssa. Vakuuttuakseen siitä tarvitsee vain tutustua puolueen VIII edustajakokouksen pikakirjoituspöytäkirjaan ja saman edustajakokouksen päätöslauselmaan keskitalonpojasta.

Seuraavassa ote Leninin puheesta VIII edustajakokouksessa:

„Neuvostotoimitsijain kokemattomuuden takia, kysymyksen vaikeuden takia ovat kulakkeihin tarkoitetut iskut tämän tästä sattuneet keskitalonpoikaistoon. Siinä me olemme tehneet erittäin paljon syntiä. Tässä suhteessa kertynyt kokemus auttaa meitä tekemään kaikkemme, jotta voitaisiin välttää sellaista vastaisuudessa. Siinä tehtävä, joka ei ole edessämme teoreettisesti, vaan käytännöllisesti. Te tiedätte mainiosti, että tämä tehtävä on vaikea. Meillä ei ole sellaisia hyödykkeitä, joita voisimme antaa keskitalonpojalle, mutta hän on materialisti, käytännön mies ja vaatii konkreettisia aineellisia hyödykkeitä, joita emme voi heti antaa ja joita ilman maamme täytyy tulla toimeen ehkäpä vielä kuukausia käyden raskasta taistelua, joka lupaa nyt täyden voiton. Mutta me voimme tehdä paljon hallinnollisen käytäntömme alalla: parantaa koneistoamme ja korjata suuren joukon väärinkäytöksiä. Me voimme ja meidän täytyy ojentaa ja oikaista puolueemme linjaa, joka linja ei ole käynyt riittävässä määrässä blokkiin, liittoon, sopimukseen * keskitalonpoikaiston kanssa“ („VKP(b):n VIII edustajakokous“, pikakirjoituspöytäkirja, s. 20²⁵).

Kuten näette, Lenin ei tee eroa „sopimuksen“ ja „liiton“ välillä.

Ja tässä otteita VIII edustajakokouksen päätöslauselmasta „Suhtautumisesta keskitalonpoikaistoon“:

„Keskitalonpoikien sekottaminen kulakistoon, kulakistoa vastaan tähdättyjen toimenpiteiden ulottaminen suuremmassa tai pienemmässä määrässä heihin merkitsee sitä, että mitä karkeim-

* Alleviivaus minun. J. St.

malla tavalla rikotaan ei ainoastaan kaikkia Neuvostovallan dekreettejä ja sen koko politiikkaa, vaan myöskin kaikkia kommunismin johtavia periaatteita, jotka osoittavat, että proletariaatin sopimus keskitalonpoikaiston kanssa kaudella, jolloin proletariaatti käy ratkaisevaa taistelua porvariston kukistamiseksi, on yksi ehto kivuttomalle siirtymiselle kaikkinaisen riiston poistamiseen.

Keskitalonpoikaisto, jolla on verrattain lujat taloudelliset juuret, tulee maataloustekniikan takapajuisuuden vuoksi teollisuustekniikkaan verrattuna edistyneimmissäkin kapitalistisissa maissa, Venäjistä puhumattakaan, säilymään verrattain pitkän ajan proletariaatin vallankumouksen alkamisen jälkeen. Siksi maaseudun neuvostotoimitsijain samoin kuin puolueenkin toimihenkilöiden taktiikan pitää olla suunnattu pitkällisen yhteistöiminnan kauteen keskitalonpoikaiston kanssa...

...Neuvostovallan aivan oikea politiikka maaseudulla turvaa niin muodoin voittoisan proletariaatin liiton ja sopimuksen keskitalonpoikaiston kanssa...

...Työläis- ja talonpoikaishallituksen ja kommunistisen puolueen politiikkaa on harjoitettava vastedeskin tässä proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston sekä keskitalonpoikaiston välisen sopimuksen hengessä* („VKP(b):n VIII edustajakokous“, pikakirjoituspöytäkirja, s. 370—372²⁶).

Kuten näette, ei päätöslauselmakaan tee eroa „sopimuksen“ ja „liiton“ välillä.

Ei liene haitaksi mainita, ettei tässä VIII edustajakokouksen päätöslauselmassa ole sanaakaan „lujasta liitosta“ keskitalonpojan kanssa. Mutta merkitseekö se sitä, että päätöslauselma siten luopuu „lujan liiton“ politiikasta keskitalonpojan kanssa? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että päätöslauselma asettaa yhtäläisyysmerkin „sopimus“- ja „yhteistöiminta“-käsitteen sekä „luja liitto“-käsitteen välille.

* Alleviivaukset kaikkialla minun. J. St.

Se onkin ymmärrettävää: ei voi olla „liittoa“ keskitalonpojan kanssa, ellei ole „sopimusta“ hänen kanssaan, ja liitto keskitalonpojan kanssa ei voi olla „luja“, ellei ole „pitkällistä“ sopimusta ja yhteistoimintaa hänen kanssaan.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Joko — tahi: joko Lenin ja puolueen VIII edustajakokous ovat luopuneet Leninin lausunnosta „lujan liiton“ suhteen keskitalonpojan kanssa, tahi täytyy tämä kestämaton olettamus hylätä ja myöntää, että Lenin ja puolueen VIII edustajakokous eivät tee mitään eroa „sopimus“-käsitteen ja „luja liitto“-käsitteen välillä.

Siis ken ei halua olla tyhjän sanasaivartelun uhri, vaan haluaa syventyä Leninin tunnuksen ajatukseen, tunnuksen, jossa puhutaan nojautumisesta maalaisköyhälistöön, sopimuksesta keskitalonpojan kanssa ja taistelusta kulakistoa vastaan, hän ei voi olla käsittämättä sitä, että sopimuspolitiikka keskitalonpojan kanssa on lujan liiton politiikkaa hänen kanssaan.

Teidän virheenne on siinä, että Te ette ole käsitännyt opposition veijarimaista juonta ja olette antautuneet sen provokation uhriksi mennen vastustajan Teille virittämään ansaan. Oppositiolaiset veijarit huutavat ja meluavat vakuutellen, että he kannattavat Leninin tunnusta sopimuksesta keskitalonpojan kanssa ja tekevät samalla provokatorisia vihjailuja, että „sopimus“ keskitalonpojan kanssa on muka jotakin toista kuin „luja liitto“ hänen kanssaan. He haluavat siten tappaa kaksi karpästä yhdellä iskulla: ensiksi — salata todellisen kantansa suhteessa keskitalonpoikais-

toon, mikä kanta ei merkitse sopimusta keskitalonpojan kanssa, vaan „epäsopua keskitalonpojan kanssa“ (kts. oppositiolaisen Smirnovin tunnettua puhetta, josta esitin otteita Moskovan läänin XVI puoluekonferenssissa²⁷); toiseksi — luulotellulla eroavaisuudella „sopimuksen“ ja „liiton“ välillä pyydytään yksinkertaisia ihmisiä bolshevikkien joukosta ja panna heidät kokonaan sekaisin, sysäten heidät pois Leninin kannalta.

Mutta mitä eräät toverimme tekevät vastaukseksi siihen? Sen sijaan, että repäisisivät pois naamiot oppositiolaisveijarien kasvoilta, sen sijaan, että osoitaisivat näiden pettävän puoluetta todelliseen kantaansa nähden, — he tarttuvat onkeen, menevät ansaan ja antavat sysätä itsensä pois Leninin kannalta. Oppositio pitää melua Leninin tunnuksesta, oppositiolaiset tekeytyvät Leninin tunnuksen kannattajiksi, — siis minun täytyy sanoutua irti tuosta tunnuksesta, jotta minua ei sekoitettaisi oppositioon, muuten minua voidaan syyttää „kompromissista opposition kanssa“, — sellaista on näiden toverien logiikka!

Eikä se ole ainoa esimerkki opposition veijarimaisista otteista. Ottakaapa esimerkiksi itsekritiikkitunnus. Bolshevikit eivät voi olla tietämättä sitä, että itsekritiikkitunnus on puolue toimintamme perusta, proletariaatin diktatuurin lujittamiskeino, kaaderien bolshevistisen kasvatusmenetelmän sielu. Oppositio nostaa melun väittäen, että itsekritiikkitunnus on sen, opposition keksimä, että puolue on siepannut tämän tunnuksen oppositiolta ja antautunut siten opposition edessä. Näin menetellen oppositio haluaa saavuttaa ainakin kaksi tulosta:

ensinnäkin — salata työväenluokalta ja pettää sitä sen suhteen, että toisaalta opposition itsekritiikin välillä, jonka päämääränä on puoluekantaisuuden hajoittaminen, ja toisaalta bolshevistisen itsekritiikin välillä, jonka päämääränä on puoluekannan lujittaminen, on kuilu;

toiseksi — saada joitakin yksinkertaisia ihmisiä tarttumaan onkeen ja pakottaa heidät sanoutumaan irti puolueen itsekritiikkitunnuksesta.

Mutta miten eräät toverimme reagoivat siihen? Sen sijaan, että repisivät pois naamiot oppositioon kuuluvien veijarien kasvoilta ja puolustaisivat bolshevistisen itsekritiikin tunnusta, he menevät ansaan, vetäytyvät eroon itsekritiikkitunnuksesta, tanssivat opposition pillin mukaan ja ...antautuvat sen edessä otaksuen erheellisesti sanoutuvansa irti oppositiosta.

Tällaisia esimerkkejä voisi esittää koko joukon.

Mutta me emme voi tanssia työssämme kenenkään pillin mukaan. Sitä vähemmän voimme pitää työssämme ohjeena sitä, mitä oppositiolaiset meistä sanovat. Meidän täytyy kulkea omaa tietämme lakaisten pois sekä opposition veijaritemput että oppositiolaisien provokation uhreiksi joutuneiden eräiden bolshevikkien virheet. Muistakaa Marxin sanoja: „Kulje tietäsi, puhukoot ihmiset mitä tahansa!“²⁸

Kirjoitettu kesäkuun 12 pnä 1928

*Julkaistu „Pravda“ lehdessä № 159,
heinäkuun 3 pnä 1928*

Allekirjoitus: J. Stalin